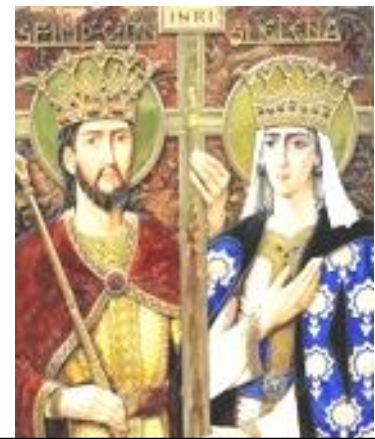

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI, ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

Constantin cel Mare a dat în ianuarie 313 decretul de la Milan, prin care a oprit prigonirea creștinilor în Occident. În Orient însă, împăratul Valeriu Liciniu a continuat persecutarea acestora. În bătălia de la Chrysopolis, din 18 septembrie 324, Constantin cel Mare l-a înfrânt pe Liciniu, ajungând singurul împărat al întregului Imperiu Roman. În această calitate, Sf. Constantin a sprijinit foarte mult Biserica lui Hristos. În primul rând, a scutit slujitorii Bisericii de obligația grea și costisitoare a funcțiilor municipale, favoare de care se bucurau preoții păgâni, conducătorii iudeilor, medicii și profesorii și a acordat preoților creștini subvenții importante, pentru a se putea ocupa numai cu slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sf. Constantin a numit cu precădere creștini în funcțiile înalte din administrația imperială. În vremea lui, multe temple păgâne au fost transformate în biserici, iar palatul imperial Lateran din Roma a fost cedat episcopului cetății.

Sf. Constantin și mama sa, Elena, *icoană*

Constantin cel Mare a hotărât să părăsească Roma păgână și să ridice o capitală creștină Imperiului. Pentru acest scop a ales Bizanțul de pe Bosfor, căruia i-a dat numele de Constantinopol (orașul lui Constantin). Noua capitală a fost inaugurată la 11 mai 330, iar împăratul a ridicat aici multe biserici și construcții cu caracter religios. Din timpul lui Constantin cel Mare legile de stat au fost puternic influențate de învățătura creștină. Astfel, răstignirea, zdrobirea picioarelor și arderea cu fierul roșu au fost interzise. Legislația matrimonială a dobândit un caracter creștin. Adulterul și siluirea erau aspru pedepsite. S-a interzis abandonarea copiilor și s-a îngăduit vindearea lor, oferindu-se părinților nevoiași ajutoare din partea statului. Au fost luate măsuri de protecție socială a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor. A fost ușurat traiul sclavilor și a fost îmbunătățit tratamentul în închisori. Luptele de gladiatori au fost restricționate, iar condamnații au fost trimiși în mine. Din anul 317 s-a bătut monedă cu monogramă creștină, iar din anul 321 duminica a fost declarată zi de odihnă în Imperiu.

Datorită persecutării creștinilor din primele trei veacuri, a revoltei iudaice din anul 66 d. Hr., în urma căreia Ierusalimul a fost arat cu plugurile, precum și a revoltei evreilor din anul 132 d. Hr., după care aceștia au fost împrăștiți în tot Imperiul Roman, iar Ierusalimul a fost reconstruit ca o cetate păgână, închinată zeului Jupiter Capitolinul, numită „Aelia Capitolina”, urma crucii Mântuitorului s-a pierdut. Sf. Constantin a trimis-o pe mama sa, împărăteasa Elena, la Ierusalim, pentru a descoperi în primul rând crucea Mântuitorului, care l-a ajutat în lupta împotriva lui Maxențiu, precum

și celelalte locuri sfinte din Evanghelii. În urma mărturiilor localnicilor și a numeroaselor săpături, crucea Mântuitorului și a celor doi tâlhari împreună răstigniți au fost descoperite. Nimeni nu putea spune însă care este crucea Domnului Hristos. În această situație au atins o femeie moartă de cele trei cruci. Când crucea Domnului a atins moartea, aceasta a înviat și așa au cunoscut toți care era crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul lumii.

Sf. Constantin cel Mare și membrii familiei sale au sprijinit financiar ridicarea de biserici, precum și repararea lor. S-au construit multe biserici și mănăstiri în Ierusalim, care a devenit un oraș creștin și loc de pelerinaj. De asemenea s-au ridicat biserici mărețe în Betleem, Nazaret, în alte locuri din Țara Sfântă, precum și la Antiohia, Roma, Nicomidia și în alte orașe ale Imperiului.

Împăratul Constantin cel Mare a arătat multă râvnă pentru unitatea credinței creștine, convocând primul Sinod Ecumenic, la Niceea, în anul 325, la care a fost de față. La acest Sinod au participat 318 episcopi din întreaga lume creștină de atunci, care au combătut erezia lui Arie. La Sinodul I Ecumenic s-au alcătuit primele șapte articole ale Simbolului de Credință, pe care îl rostim la fiecare Sfântă Liturghie. Prin acest Sinod împăratul a vrut să ridice și să ajute Biserica, să asigure unitatea creștinismului, pentru a face din această unitate elementul de viață și de rezistență al Imperiului Roman. Sfânta Împărăteasă Elena s-a mutat la Domnul în anul 327, iar Sfântul Constantin cel Mare și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu zece ani mai târziu, în 337.

(Ieromonah Petroniu Florea, schitul Podromu)